

ISSN 1300-3291

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt:5 Sayı: 51

Ocak 1996

**Sen Bir
Kızılderilisin
Hannes**

*Janosch'un ünlü kitabı
Türkçe'de*

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

ISSN 1300-3291
Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 51

Ocak 1996

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 140.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 1.500.000TL

Taahhütü: 1.980.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

Yurtdışı taahhütü: DM85

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

MERHABA!

Kırmızıfare'mizin 5. cildinin ilk sayısı elinizde. Biliyorsunuz derginizin her cildine giren sayılar şöyleydi:

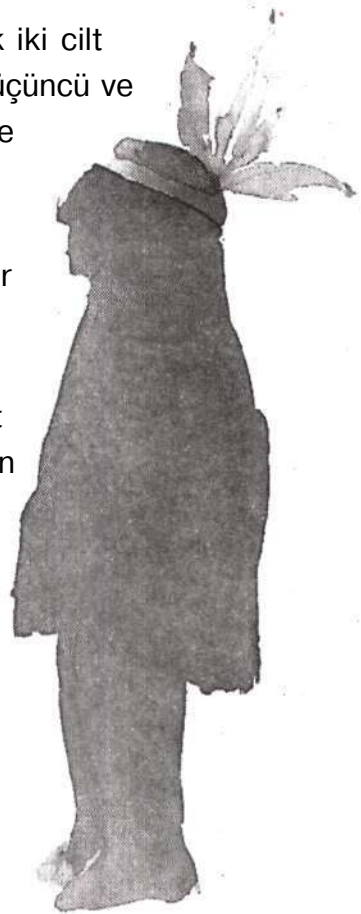
1. Cilt: 1-14. sayılar
2. Cilt: 14-26. sayılar
3. Cilt: 27-38. sayılar
4. Cilt: 39-50. sayılar

Beşinci ciltte de 51-62. sayılar yer alacak. İlk iki cilt kapağı o yılların abonelerine gönderilmişti, üçüncü ve dördüncü cilt kapakları da gönderilmek üzere hazırlanıyor.

Bir bölümünü bu sayımıza aldığımız, "Sen Bir Kızılderilisin Hannes" adlı kitabı ünlü Alman yazar Janosch yazdı. Türkçe'ye Kırmızıfare yazarlarından Necdet Neydim çevirdi. Şubat ayında Mavibulut Yayınları'ndan çıkacak olan bu kitap Janosch'un ilginç tarzına alışık olmayan okurlarımız için hoş bir sürpriz olacak.

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

Fatih Erdoğan

İçindekiler

Niye ki?.....	Necdet Neydim	3
Tropik Ormandan Gelen Islak Mektup.....	Janosch	4
Üç Keçi.....	Gülçin Alpöge	12
Fındıkfaresi.....		15
Ayı.....	James Oliver Curwood	19
Yukarıya Bakan Adam.....	Carlo Manzoni	23
İsmet Kür'ü Tanıyor musunuz?.....	Nuran Turan	24
Bilim Oyun.....	Fatih Erdoğan	27
Kar Şekerleri.....	Nuray İnal Özçelik	27
Kuyruk İstiyorum.....	Fatih Erdoğan	30

NIYE Kİ?

*Babam beni öpmedi
Bu gece
Niye ki acaba)
Vazoyu kırdım
Baba yadigarı dediği
Ondan değildir eminim.*

*Babam beni öpmedi
Bu gece
Niye ki acaba)
Çay döktüm dosyasına
Yarın başkana sunacakmış
Ondan da değildir eminim.*

*Babam beni öpmedi
Bu gece
Niye ki acaba?
Niye olacak
Öpmeyince ben onu
O da beni öpmedi, hepsi bu!*

Tropik Ormandan Gelen Islak Mektup

Janosch

Türkçesi: Necdet Neydim

**"Sen Bir Kızılderilisin
Hannes" kitabından bir bölüm:**

ERTESİ GÜN köpek, Hannes'le birlikte okula gitti ve dışarda kapının önünde bekledi. Sınıfın penceresinden onu görmek mümkündü. Böylesi daha iyiydi, çünkü çetenin elemanlarının bir gözleri ondaydı. Köpek de dostunun başına gelecekleri önceden bildiği için yukardakilere arasıra o güzel, beyaz, sert dişlerini gösteriyordu. Böylece bu pis herifler Hannes'e öyle önemli bir gıcıklık yapamadılar. Aslında Egon Emmentaler sıranın altından tekme atmayı sürdürdü, çünkü köpeğin bunu göremeyeceğini sanıyordu. Ama Hannes'in suratına bir tane patlatabileceğim hiç hesaba katmamıştı.

Hannes bu günü eskisinden çok daha iyi geçirmişti. Ne de olsa işin ucunda köpek vardı ve çetenin

elemanları ondan korkuyorlardı.

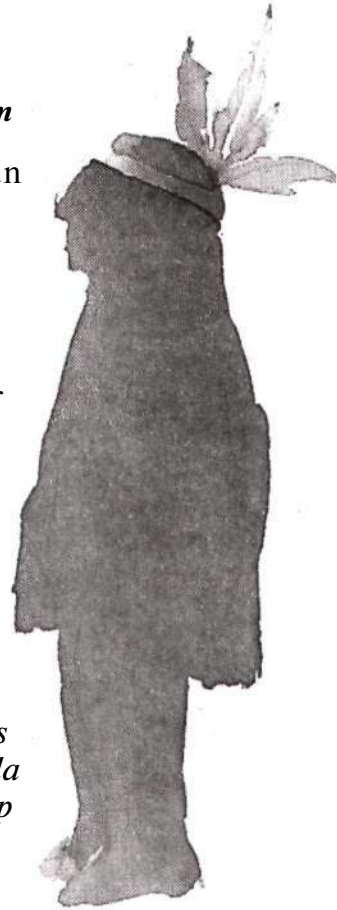
Kayınsopası:
"Samankafa, bir şiir oku!"

Beklenmedik sorular ve şiirler Kayınsopa'sının en sevdiği korkutma yöntemiymi.

Ama Hannes'in aklında bir tane vardı:

*Kral Eugenius
ilerliyor atlılarıyla
Nehirler geçip
Bonanzada*

Kayınsopası bu yılın ilk beşini bir armağan gibi not defterine geçti, çünkü bu şiir klasik Alman şiirinin önemli bir örneği.

"Hımm," dedi Kayınsopası ve Samankafa'ya baktı.

Ders başka bir sorun çıkmadan sona erdi. Sonraki günlerde Samankafa köpekle sık sık orman kıyısına gidip oturdu.

Uzaklara, mavi dağlara baktılar ve bu arada Hannes aklından şunları geçirdi:

Bir şey -herhangibir şey- ama ne olduğunu bilmediği bir şey. İşte o bir şeye ihtiyacı vardı.

Hemen her insanın bir dayısı vardır.

Bazıları yakınlarda oturur, onları ara sıra görmek mümkündür.

Ama bir tanesi var ki, o uzaklarda oturur ve çok az görülür.

Bazıları sevilir, bazıları sevilmez. Ama en çok, çok uzaklarda oturan sevilir. Ve hele o, okyanusun ötesinde uzak ülkelerde oturuyorsa (örneğin Meksika'da) o zaman şunu bilirsiniz:

Bu dayı müthiş biri olmalıdır. Dünyanın bütün ateşlerinde tütsülenmiş, fırtınalarda sarsılmış ve dünyanın tüm çöllerinin güneşinde kavrulmuş biri.

İşte böyle bir dayıyla her şeyi yapmak mümkündür. Çünkü o her şeyi bilir, çünkü ona her konuda danışılabilir. Sözün kısası her kapıyı açan bir maymuncuk gibidirler.

Ve Hannes Samankafa'nın da

tam böyle bir dayısı vardı.

Bu Jonas (yonas) dayıydı.

Samankafanın annesi ne zaman ondan söz etse gözleri yaşlarla dolardı.

Bir zamanlar bu ülkede anlamsız, zavallı bir savaş başladığında bizim Jonas savaşın ilk günü eşyalarını toplamış, kemanını almış ve bisikletine atlayıp sınıra gitmiş.

Geceleri, yalnızca geceleri yapmış yolculuğunu. Dağlar, tepeler aşmış ve Fransada bir limana ulaşmış, Meksika'ya giden bir gemiye tayfa olmuş. Sonra uzun süre ondan hiç haber çıkmamış. Ancak yedi yıl sonra, savaş sona erdiğinde bir mektup gelmiş.

Zarfin içinde Meksika usulü boyanmış bir kağıt varmış. Bu kağıt annenin yatağının üstünde durur.

"Bu işaretler büyüdür," diye yazmış Jonas dayı.

Ve işte Hannes, ancak o zaman dayısı hakkında her şeyi öğrenebilmişti.

Yılda iki kez Hannes'e yazardı. Bir keresinde balta girmemiş ormandan ender bulunan bir yaprak, Bir diğerinde küçük bir deri parçası, ardından Jonas dayının görüldüğü bir resim gelmişti, resmin arkasında şunlar yazıyordu:

"Yanımda gördüğün kişi Joao'dur (Şoayo), o bir savaşçı ve bir büyücüdür. Uzak köylerdeki insanlarla telefon olmadan ruhunun gücüyle konuşabilir. Eliyle bitkilerin şifa gücünü anlayabilir ve hastaları iyileştirebilir. Ve ruhunu farklı yerlerde bulundurabilir.

Sana sonra bu konuda daha ayrıntılı bilgi yazarım.

Sadık dostun Jonas"

6

Hannes ona cevap yazmıştı, Jonas da yeniden mektup göndermişti ve bir anda Hannes, "Herhangi bir şey"le neyi kastettiğini anlayıverdi.

Hannes'in şöyle bir becerisi vardı: Jonas'la on bin mil öteden bile konuşabiliyordu. Jonas'in ona şunları söylediğini çok net duyabiliyordu:

"Bir şeye ihtiyacın olursa evlat, bana söyle!"

Ve Hannes ona bir mektup yazdı.

"Sevgili Jonas

Gerçi şimdi yanımda bir köpek var, o eskiden bir kraldı. Sonra Makkensen gözlerine büyü toz serpeledi, Makkensen öbür dünyadaki kurtlar kralı, onları

yalnızca biz görebiliyoruz..."

Hannes sonra Kayınsopası'ndan ve işkence içinde geçen hayatından söz etti.

"İşte bu yüzden beni bu beladan kurtaracak bir şeye ihtiyacım var, sen ne olduğunu bilirsin. Demek istiyorum ki, senin bir dostun var.... Hani şu fotoğraftaki..."

Sadık dostun Hannes"

Mektup posta kutusuna atıldı ve ardından bekleyiş başladı.

Mektubun gidişi uzun sürdü, çünkü Hannes uçakla göndermeyi unutmuştu. Mektup Hamburg'a gitti, bir konteyner dolana kadar posta orada toplandı. Sonra bu konteyner gemiye yüklendi. Ve

ardından Atlantik'teki uzun yolculuk başladı.

Ve Hannes bekledi.

Geceleri uyuyamıyordu, gerçi okuldaki durumu biraz daha iyiydi, çünkü köpek kral yanında idi. Ama Hannes hâlâ korku içindeydi. Örneğin resim yapacağı zaman elindeki bomboş sayfadan korkuyordu. Boyamayı güzel yapamayacağından ve kağıdı berbat edeceğinden ve başka kağıdı olmadığından. Çünkü babası zengin biri değildi, bu yüzden yeterli boyama kağıdı yoktu.

Bütün bunların üstüne bir de Kayınsopası'nın o aptal notları.

Paskalya da çok yaklaşmıştı.

Kayınsopası Paskalya ile ilgili konuşmalar yapıyordu:

"İlkbahar kapıda. Paskalyanın gelmesine çok seviniyoruz. Çocuklar, ormandaki, evimizdeki, yüreğimizdeki yenilenme şenliğine çok seviniyoruz. Şiirler öğreniyoruz, paskalyayı anlatan resimler yapıyoruz ve anne babalarımızı sevindirecek sürprizler hazırlıyoruz."

Ve ardından boyama yapılırdı. Örneğin paskalya yumurtaları boyanırdı.

"Yumurtalar ne kadar renkli olursa, armağanı alanın sevinci o kadar büyük olur. Ve alınan notlar da o kadar yüksek olur, ee olacak

o kadar," diye Kayınsopası bir yığın laf ederdi.

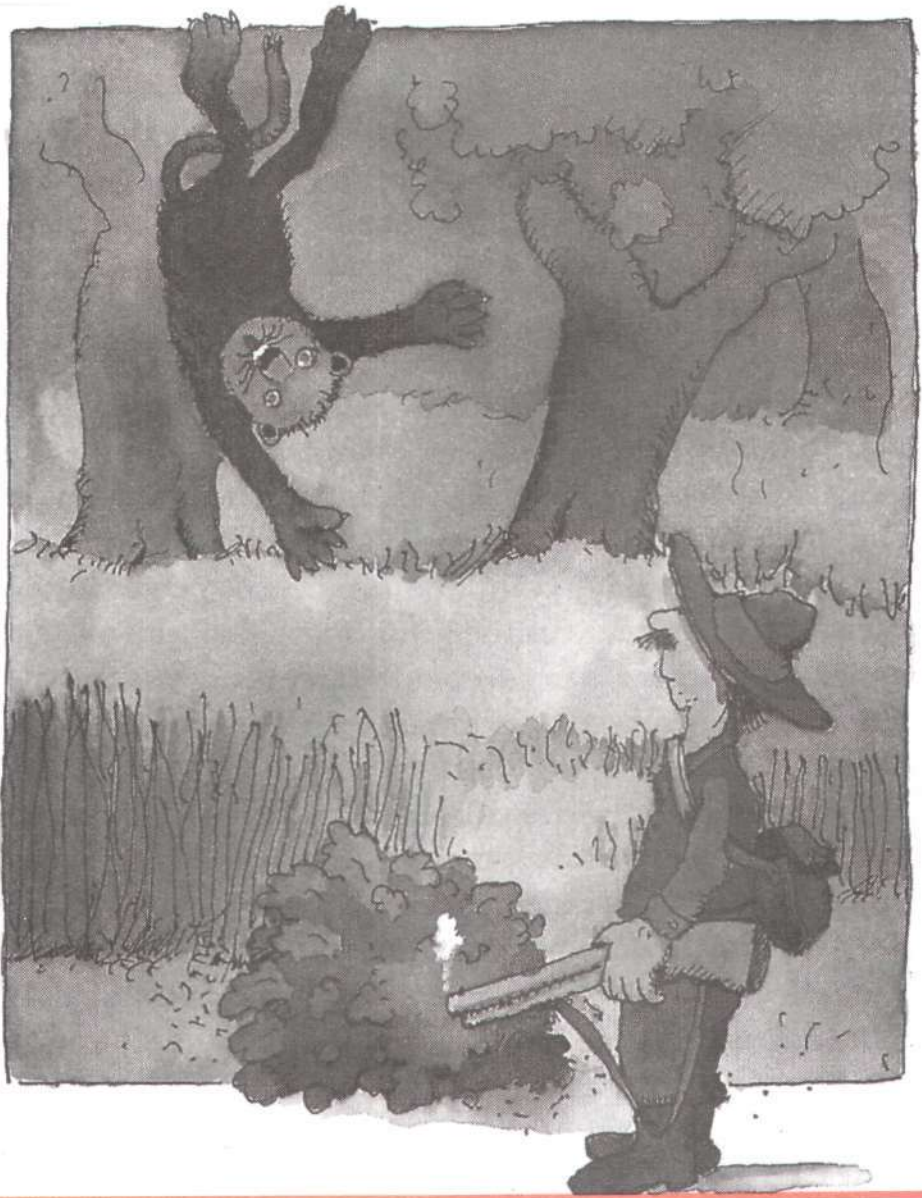
"Renkler ne kadar çok olursa, yumurta o kadar renkli olur, bu çok mantıklı," diye düşünmüştü Hannes. Sonra da boyamaya koyulmuştu. Düz bir çizgi çizdi, yanlış oluyor diye korkuya kapıldı. Hemen sildi, ama yumurta kirlenmişti. Üstüne başka boya sürdü, bu da yanlış oluyor diye korktu ve bunu da sildi. Yumurta grimsi bir renge bürünmüştü, gri veya yeşil, gri, siyah karışımı bir renge.

"Şu Samankafa," diye sırttı Kayınsopası, çok doğal olarak. Samankafa'nın yumurtaları sınıfın en kara yumurtalarıydı. Elbette sıfır alacaktı. Neyseki boyama ana derslerden değildi. Düşük notlarla idare edilebilirdi.

Bu konuda ona köpek de yardım edemezdi, artık Hannes'in kurtuluş çaresi kalmamıştı. Eğer Jonas dayıdan bir umut çıkmazsa...

Ama bunu da beklemesi gerekiyordu.

Hannes'in gözlerinde hep Jonas vardı- bunun anlamı- o gözcünün sahip olduğu ruhla hep onun yanında ormandaydı. Jonas'ı ormanda sürünerek ilerlerken görüyordu, evet görüyordu. Aman!.. İşte karşısında... Bir panter!.. Yukarda dalların arasında...

Onu izliyordu. Panter yerinden fırladı...

"Jonas!!"

Hannes ona bağırdı.

Ama elbette Jonas da panteri görmüştü.

Tüfeği doğrultup rahat bir atış,

gözlerinin arasında ufak bir delik ve panter yerde. Ölü.

"Kusura bakma panter kardeş, istemeyerek oldu," dedi Jonas.

Jonas gerekmedikçe panter öldürmezdi. Ama bu kez mecbur kalmıştı. İkisinden biri ölecekti.

"Senin gitmen en iyisi," dedi Jonas, "Gelecek sefer belki sıra bana gelir."

Jonas mükemmel bir herifti. Jonas tıpkı bir kızılderili gibiydi. Hannes onu, kulübesindeki yaşantısını gördü, yemek pişirmesini, ayakkabılarını tamir edişini, pantolonunu yamayışını, tüfeğini parçalara ayırıp yağlayışını ve yeniden monte etmesini. O bunları çok mükemmel becerebiliyordu. Bir kızılderili her şeyi becermek zorundadır.

Kim demişti bunu?

Jonas söylemişti ve Hannes de duymuştu.

"Jonas beni duyabiliyor musun?"

"Elbette evlat, elbette seni duyabiliyorum."

Ama mektup bir türlü gelmiyordu.

Köpek bazen birkaç gün ortadan kayboluyor, sonra yine verandadaki yatağında uyur halde ortaya çıkıveriyordu, sanki sonsuzdan beri oradaymış gibi. Sonsuz ya da bir an... Ne önemi var ki bunun?

Hannes ona neredeydin diye sorduğunda, "Dolaşmaya çıktım," diyordu. Köpek özgür bir kraldır, bu konuda fazla soru sormaya gelmez.

Kayınsopası sürekli şiirden söz ediyordu.

"Ormanda ve odalarda kuşlar

ötüyor, hiçbir şey bu kuşların şarkıları kadar güzel değildir, ama bizim de şairlerimiz var."

Eskiden şair olmak istemişti, ama sonradan öğretmen olmuştu. Böylece sağlam bir gelire kavuşmuştu, bol bol da tatile; bu sayede öğleden sonraları şiir yazabiliyordu. İşte ona ait bir şiir:

*Sarı sarı açıyor papatyalar
Başlıyor ormanda ilkbahar
Cıvıldıyor çayırarda kuşlar
Seni çok severim ilkbahar*

"Ben yazdım," dedi Kayınsopası. "Samankafa söylediklerimi tekrarla!"

Hannes tekrarlayamadı, çünkü akli başka yerlerdeydi. Her gün öğleden sonra posta arabasını beklemişti, gözleriyle posta çuvalını izlemiş ve beklediği mektubun sonunda bu çuvaldan çıkacağını ummuştu. Bir gözcü mektup çuvalının içindekileri görebilirdi.

İşte sadece bu doğru değildi, şu ana kadar yedi kez yanılmıştı, mektup posta çuvalından çıkmamıştı.

"Ruhuna huzursuzluk çöktüğünde gözcünün gözleri bulanır."

Kim söylemişti bunu?

Jonas söylemişti, on bin mil ötelere. Bunun üzerine Hannes beklemekten vazgeçti, sadece ara

sıra posta arabasını görmeye gitti. Artık mektup falan beklemediği bir sırada, çünkü gözcü asla beklemez, laf olsun diye postacıya sordu:

"Mektup var mı?"

"Kime?" diye sordu Postacı.

"Samankafa'ya."

"Adı ne?"

"Hannes"

"İki N ile mi? Eğer öyleyse var, işte burada. Hey, bunlar ne güzel pullar, böylesine sahip olmayı çok isterdim."

"Meksiko," dedi Hannes. "Cangıl. Orada bir tanıdığım var da." Ve ardından mektubu büyük bir dikkatle taşıyarak oradan uzaklaştı. Giderken parmaklarıyla mektubu yokladı ve zarfın içinde bir şeyler hissetti. Büyük bir dikkatle taşıyordu, köpek zarfı kokladı, o içindeki şeyin ne olduğunu biliyordu. Böyle bir köpek her şeyi bilir. Ama ağzı sıkıdır, hiçbir şey söylemez. Aynı gözcü gibi. Hannes mektubu gizli sığınağına götürdü. Köyün arka

tarafında bir koyun ahırındı burası. Mektubu çakısıyla dikkatlice açtı. (Çakı dedesinden armağandı.) Kalbi sanki şah damarında atıyordu.

Bir pusula! Ve bir kağıda sarılmış toz. Vay!

Pusulada şunlar yazıyordu:

"Sevgili Hannes,

Neye ihtiyacın olduğunu anladım. Joao'yu hatırlıyor musun, şu bizim köydeki kızılderiliyi, hani şu farklı yerlerde olabilen kızılderiliyi? Tozu dolunayda (ama dolunay tam ortaya çıkmış olmalı) bir kağıt parçasının üzerine koy. Baykuş tüyüyle karıştır ve bu tozu yak. Sonra neler olduğunu kendin göreceksin, benim cangıla gitmem gerekiyor.

Sadık dostun Jonas"

Nasıl bir gün olacaktı?

Dolunaylı. Dolunay ne zaman?

"Savaşçı bekler."

Hannes eve gitti ve annesine dolunayın ne zaman olduğunu sordu. Annesi:

"Beş gün sonra, çarşamba günü. Sonra da paskalya. Paskalya dolunaydan sonra başlar. Bu yüzden her yıl değişik bir tarihte olur," dedi.

Hannes hemen eski bir kireç ocağına gitti. Orada baykuşların yuvaları vardı. İşte orada yeterince başkuş tüyü bulmak mümkündü. Cebini tüyle doldurdu. Küçük bir

stok yapmıştı. Bir iki tane olsa kaybolabilirdi, böylesi daha güvenliydi. Sonra tekrar eve gitti ve yatağa uzandı. Gözlerini uzaklara dikti. Tozu tutuşturduğunda neler olacaktı. Niye mektup tuzlu su kokuyordu? Cangılda tuzlu su olmazdı ki.

"Gemi," dedi köpek. "Gemi bir fırtınaya tutuldu. Dalgalar güverteye doldular ve su postanın bulunduğu kamaradan içeri girdi ve mektup ıslandı."

Hannes fırtınayı canlandırdı gözlerinde ve bunu bir kez daha yaşadı.

"Okyanus!"

"Atlantik!" dedi köpek, "Mektup Atlantik kokuyor."

Hannes bir anda, tozu tutuşturduğunda neler olacağını bildiğini hissetti. Çünkü gözcü geleceği aynen görür, sanki geçmiş gibi.

JOAO BURADA OLACAK.

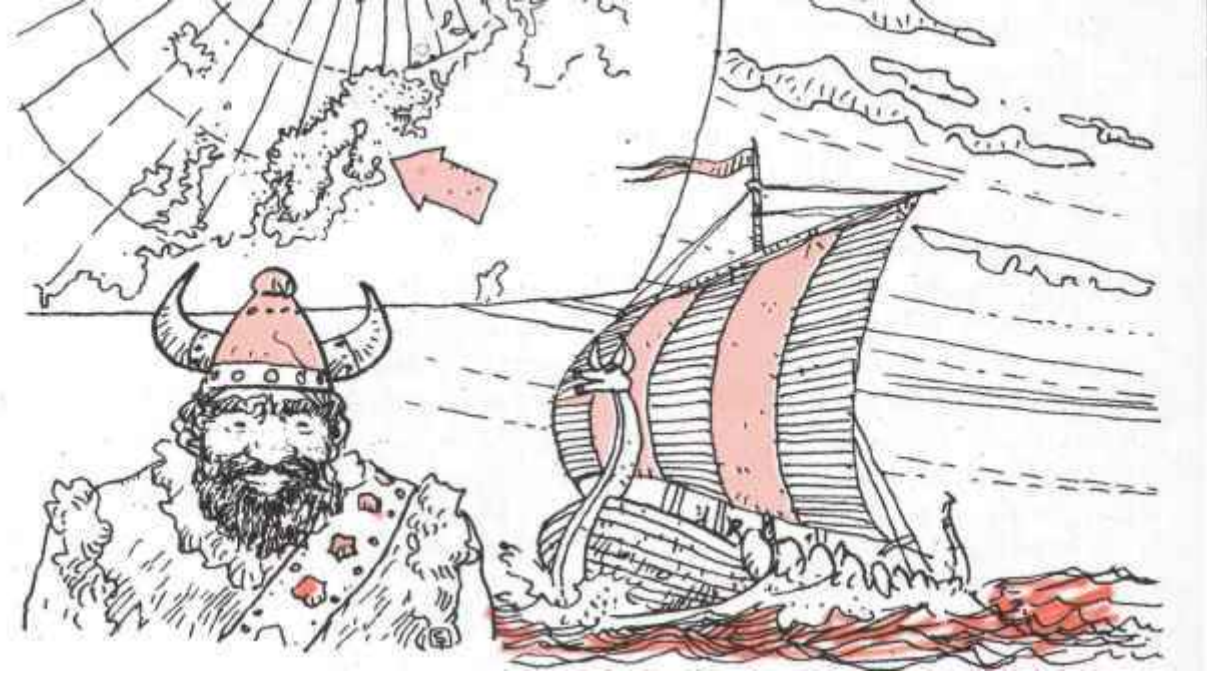
Her zaman her yerde olabilen kızılderili. Savaşçı, gözcü, hani Jonas'la cangılda oturan.

Düşündüklerim aynen gerçekleşecek.

Vay canına!

İşte o andan başlayarak dolunaya kadar Hannes sanki kanatlanıp uçacakmış gibi ordan oraya koşuşturup durdu. O sıralarda neler yaptığını daha sonra hatırlamasına imkan yoktu.

İskandinavya

İskandinavya bir ülke değil, birkaç ülkeyi içine alan bir bölge. İsveç, Norveç, Danimarka. Bazen Finlandiya ve İzlanda da bu bölgeden sayılıyor. Denizle suyla içiçe yaşıyan bir bölge burası. 150,000 adası, 70,000 g l  var. Yani, ya suyla çevrili bir adadasınız, ya da g llerle bölünmüş bir karada. Bu g ller kışın donuyor çünkü kuzey bölgeleri kışın çok soğuktur. Bölgede çok da akarsu var. Bu akarsulardan yararlanarak elektrik üretilir. Bölgenin insanları genellikle balıkçılık yaparlar. İşte bu denizli, g ll , akarsulu bölgeden size içinde su devi olan bir masal.

  Keçi

Derleyen: Gülçin Alpöge

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar dağlık, kayalık bir ülkede kayaların arasında üç keçi yaşıarmış. Kayalıklarda yiyecek fazla bir şey

olmadığından keçiler yiyecek aramaya uzaklara gidermiş. Keçiler bir gün kayaların karşındaki yaylaya çıkıp otlamak istemişler. Ne var ki

Yazarın "Masallarla Dünya Gezisi" adlı kitabından alınmıştır.

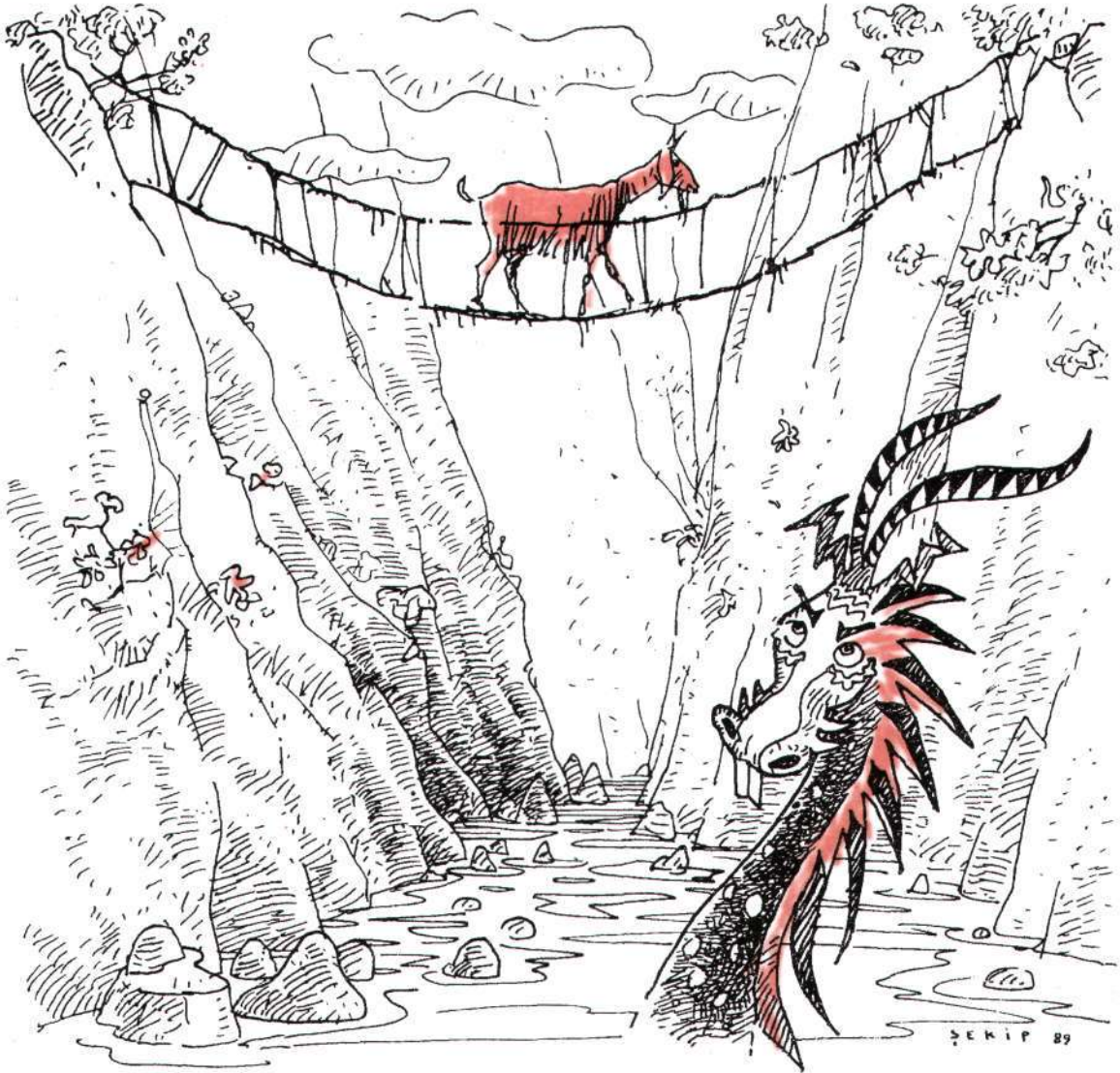
oraya gitmek için aradaki ırmağı aşmak, incecik bir köprüden karşıya geçmek gerekiyormuş. İşin kötüsü köprü'nün altında, ırmağın içinde koca bir dev yaşıyormuş. Koca gözlü, uzun burunlu çirkin bir dev! Köprüye ilk önce küçük keçi varmış. Köprüde yürümeye başlayınca "Takır tukur, takır tukur!" diye köprüden sesler yükselmiş. Sesleri duyan dev hemen bağırarak, "Kim o benim köprümden

geçen?" demiş.

Küçük keçi, ince, kısık bir sesle, "Yalnızca ben, en küçük keçicik. O kadar zayıfladım ki karnımı doyurup şişmanlamak için yaylaya gidiyorum," demiş.

Dev kızmış. "Ben şimdi seni yiyeyim de köprümden geçmek ne demekmiş gör!" demiş.

"Aman beni yeme! Ben zayıf ve küçücüğüm. Arkadan ağabeyim

geliyor. O benden büyüktür. Biraz bekle göreceksin," demiş.

Dev küçük keçiye, "Çabuk geç git öyleyse," diye yol vermiş. Küçük keçi kurtulmuş, kaçmış.

Az sonra ortanca keçi gelmiş. "Takır tukur, takır, tukur!" köprü ses vermiş. Dev hemen sormuş, "Köprüden geçen kim?"

"Ben ortanca keçiyim. Karşıdaki yaylaya otlamaya gidiyorum. Karnımı doyurup şişmanlayacağım," demiş.

Dev, "Yağma yok, ben seni yiyeceğim!" demiş.

Ortanca keçi, "Sakın yeme! Biraz daha bekle. En büyük ağabeyim geliyor. O benim iki mislim. Bekle de gör!" demiş.

Dev, ortanca keçiye de yol vermiş. O da hemen ırmağın öte yanını geçip kurtulmuş.

Derken büyük keçi gelmiş. "Takır tukur , takır tukur!" diye köprü ses vermiş. Büyük keçi öyle kocamanmış, öyle kocamanmış ki, köprü çatırdayıp, sallanmış! Dev bunu duyup sormuş, "Köprüden geçen kim?"

Koca kalın bir ses "Bana Koca Keçi derler," demiş. O zaman dev, "Tamam, şimdi gelip seni yutacağım!" demiş.

Koca Keçi de deve şöyle demiş: "Gel bakalım, gör bakalım." Benim iki mızrağım var; boynuzlarım.

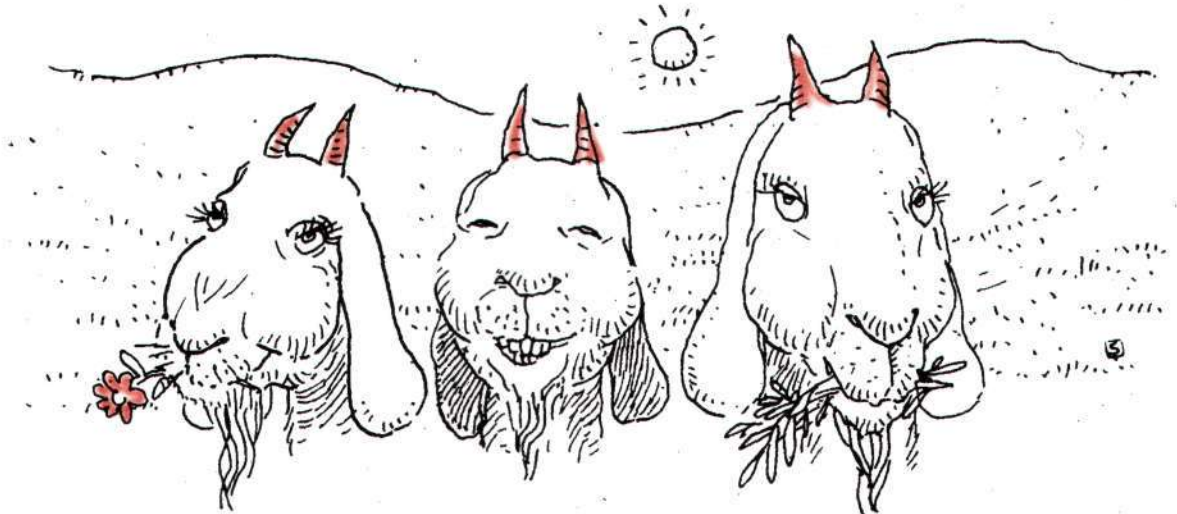
Ağzından girer, burnundan çıkarım.

İki koca topuzum var. Seni ezer, kemiklerini un yaparım."

Böyle demiş Koca Keçi ve boynuzlarıyla deve öyle bir tos vurmuş, öyle bir pataklamış ki dev parça parça olmuş; parçaları suya düşmüş. Akıp gitmiş yok olmuş.

Sonra Koca Keçi kardeşlerinin yanına yaylaya çıkmış. Yemişler de yemişler. Bir güzel semirmişler. Öyle yağlı öyle yağlı olmuşlar ki ince köprüyü geçip eve gidememişler. Eğer biraz zayıflamadıysalar hâlâ oradalar!

Hap, hup, hop,
Bu masal da bitti, stop!

Fındıkfarezi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

ÖĞRETMENİM

Bilmem nereden çıktın,
Bir ok gibi saplandın,
Hiç anlamadım,
Seni annem zarfettim Öğretmenim.

Sensin bana Öğreten,
Büyüklere saygısı,
Küçükleri sevmeyi,
Sensin yaşamayı Öğreten Öğretmenim.

Bir kuş gibi uçuşurum,
Senin sergine doluyorum,
Senin sergine okunuyorum,
Benim canım Öğretmenim,

Sen bir göstergesin,
Atatürk'ün yolunda gitmem için.
Atatürk yurdumun sınırını çizdi.
Sende benim yoluğu çiz Öğretmenim.

Sükrü MERT

Fuat Baymur İlkokulu / Üsküdar

17.01.96

Merhaba,

Sizlerle tanışalı iki yıldan fazla oluyor, ancak ilk kez yazıyorum. Şimdiye kadar hep okuyor ve beğeniyordum.

Dergiler elime geç ulaştığı için yazmayı geç haber aldım. Bu nedenle Öykü'nün size ulaşması verdiğiniz süreyi azaltabilir. Ama yine de onu okumanı isterim. İlk kez bir öykü yazıyorum. Adında çok zor olmadı. Çünkü öykünün yarısı gerçek, diğer yarısını siz resimlemişsiniz, ailemde biraz yardım etti. Özellikle Türkiye'deki bozukluklarda.

Sizden bir isteğim var. Bunu ankette de belirttim. Lütfen, Bilim-Oyun sayfasının artmasını istiyorum.

Öykü elinize geç ulaşacak biliyorum, bu nedenle kitap sevmiyorum. Çünkü alinize geç yazılamayacak. Ayrıca hangi kitabı seçeceğimide bilemiyorum. Eminim hepsi de çok güzeldir.

"Onu Seviyorum", sayfasını kitaplaştırmaz çok güzel. Bilim-Oyun sayfasını da kitaplaştırmıyız?

ZEHRİ VARIM

Arkada size bir şiirimi yazdım. Onu da okursanız çok mutlu olurum.

HOSÇAKALIN

YAS

Neden yas tutarlar, hiç anlamam,

Oysa mutlu olmalı insan.

O günden bu güne kim kaldı

Ondan başka,

Hangi sözü eskidi, yada değerini yitirdi.

Attığı adımları kim attı Ondan sonra,

Kim uyandırdı. Onun gibi bir koca milleti.

Ben mutluyum, Onu tanıdığım için,

Onu okuduğum için,

Onu anladığım için,

Onu sevdiğim için.

Ha Gayret !! !! !!
 Değişmek istediğim kadar su anda Tektips'in içinde bulundu-
 gu durumda.
 Sonra Türkler birtanede değişiller hatta bayagi zeki'ler
 bile belki diğer ülkeler göre biraz marjinal ve eğitim
 seviyesi biraz ama bu gümüşgeçmiş anlamına gelmiyor.
 Sadece işimiz biraz güncellenmiş.
 Eğitim seviyesinin düşük olduğunu çoğu insan kabul etmemiş.
 Ama gerçek bu Peki nisin bir Amerika kadar gelişmiş.
 Çünkü "TEMBELLİK" biraz gelişmişten çok seviyeye.
 Ancak su da bayatla da gerçeklerden biriki "Gayret" ya
 kayıpla bir teoriyle bir yere varılmıyor. Eğer bir şeyler
 farkına varıp anlamırsak "para" ortaya çıkamaz. Para
 olmadan tehlikeli yok olur, neden para başka ülkelerde
 bir şeyler oluyoruz? Neden kendimiz yapamıyoruz? Bizim
 artık adı geçen bazı ülkelerden biri olmamız gerek.
 Çünkü Türk insanı bunu bekliyor. Bu seviyeye gelmemiz içinde
 sadece bir şey gerek: Saklamak, üretmek, biriktirmek, yeteneklere
 yetiştirmek işi sanmak!

Jal Cinnaz

DOSTUZ BİZ

Günlerimiz geçer bahçelerde,
 Gelin görün dostluk var içimizde.
 Bahçeye inmek için heyecan baslar evlerde.

*
 Beraber oynayalım biz,
 Arkadaşları ayırt etmeyiz.
 Dostluk içinde yarıyoruz hergiz.

*
 Herkes bizim gibi olmalı,
 Beraberce oynamalı.
 Birbirine kin duymamalı.

*
 Herkesin artık biz
 Birlikte gülüp eğleniriz.
 Herkesle beraber, dostuz biz.

4/3 Sandra
 Bircerano
 Jal EFDAC
 İlkokulu

DÜŞÜNCELERE DALIYORUM

Kırmızıfaremi okuyup bitirdikten sonra lapa lapa yağan kara bakıyor ve derin düşüncelere dalıyorum. Birden yüzüme bir gülümseme geliyor, ama nedenini bilmiyorum.

Daha sonra odama gidip çalışma masama oturuyorum ve düşünmeye devam ediyorum. Aklıma birşey gelmiyor ama sessiz bir ortamda düşünmek beni rahatlatıyor.

Daha sonra pencereye baktığımda karanlık oldu. Şunu görüyorum. Sonra bir ses:

—Kızım! Sofrayı hazırlar mısın?

Bu sesin annemin sesi olduğunu anlıyor ve hemen odama çeki düzen verip annemin yanına gidiyorum.

Herşeyin kar gibi temiz, düşüncelerin aydınlık olması dileğimdir.

Esin Ekmekçi
Şehitkâmil / GAZİANTEP

Not = Bu yazımı yayınlarsanız mutlu olurum. Ayrıca Sevgi kitabıcığa da teşekkürler.
Bütün Maribulut Yay. çalışanlarına sevgilerimle.

KIŞ

Bak kadesim,
Kış geldi:
Bazı yerlerde kar,
Bazı yerlerde yağmur.

Dışarı çok soğuk,
Evlerde sobalar.

Bak kadesim,
Kış geldi:

Her yer buz tutmuş,
Havalar çok soğumuş.
Haydi dışarı çıkıp,
Kardan adam yapalım.

Zeynep Kallı
İstanbul

(Özel Üsküdar Fatiha
Zihni İlk Okulu
adına)

AYI

"Avı" filminin romanı

James Oliver Curwood

Türkçesi:Ali Avni Öneş

MİKİ'NİN ÇİFTE ZAFERİ

Saat öğleden sonra ikiye.

Kızartılan geyikler esmer bir renk alıyorlardı. Şölen iki saat sonra başlayacaktı. Dövüş anı ise gelmişti.

Meydanın ortasında üç yüz erkek, kadın ve çocuk tahtalardan yapılmış sekiz metre karelik kapalı yerin çevresinde halka oldu. Bu yerin iki karşıt ucuna iki kafesi sürükleyip getirmişlerdi: Birinin yanında Henri Durant, ötekinin yanında Grouse Piet duruyordu. Artık birbirleriyle alay etmiyorlardı. Yüzleri gerilmiş ve ciddi bir hal almıştı. Üç yüz çift göz onlara bakıyor, üç yüz çift kulak heyecanla onların işaretini bekliyordu.

İşaret Grouse Piet tarafından verildi. Henri Durant hızlı bir hareketle kafesin kapısını açtı ve Miki'yi çatal bir değnekle itti. Köpek bir sıçrayışta kapalı yere

atladı. Grouse Piet'in kurt köpeği de aynı anda ortaya atılmıştı. İki düşman karşı karşıya geldiler.

Durant'ın soluması bir iniltiyi andırıyordu. Miki için durum garipti. Ormanın göbeğinde olsaydı, kurt köpeği onu her şeyden çok ilgilendirirdi, ona ikinci bir Netah, ya da vahşi bir kurt gibi bakardı. Fakat bu koşullarda dövüşmek ona çok uzaktı.

Alanın çevresinde sıkışan gergin ve dikkatli yüzlerden büyülenmiş bir halde başını hızla her yana döndürerek, belki de kalabalığın arasında Nanette'e, bebeğine ya da ilk sahibi Challoner'e rastlayacağını bile umarak bakmıyordu. Grouse Piet kurt köpeğine, dişlerinin olağanüstü uzunluğu nedeniyle Taa adını vermişti.

Durant'ın gittikçe artan korkusu karşısında Miki ilk göz göze gelmelerinden sonra onu tümüyle

unutmuşu benziyordu. Meydanı çeviren tahta perdeye doğru koştu, burnuyla parmaklıkların arasını kokladı. Bu sırada Grouse Piet'in boğazından kalın bir kahkaha çıktı. Taao meydanın ortasında kızıl gözlerini Miki'ye dikmiş duruyordu. O işini biliyordu; öldürmek fikri yüreğine işlenmişti. Durant'ın kalbi örsün üzerine inen bir çekiç gürültüsüyle çarpmaya başladı. Taao Miki'nin bütün hareketlerini izleyerek meydanda dönüyordu, tüyleri belkemiği boyunca diken diken olmuştu.

Miki durdu. Aynı anda Durant bütün umutlarının söndüğünü görür gibi oldu. Kurt köpeği en ufak bir ses bile çıkarmadan düşmanın üzerine atılmıştı. Grouse Piet'in kalın dudakları arasından bir sevinç böğürtüsü çıktı. İzleyiciler soluk soluğa gelmişti ve Durant sırtından saçlarının dibine kadar soğuk bir ürpertinin geçtiğini hissetti.

Bir dakika sonra olanlar gerçekten izleyenin soluğunu kesecek gibiydi. Bu ilk saldırıda Miki'nin canı çıkmış olmalıydı. Grouse Piet, hatta Durant bile bunu bekliyordu. Oysa kurt köpeğinin çenelerinin kapandığı o

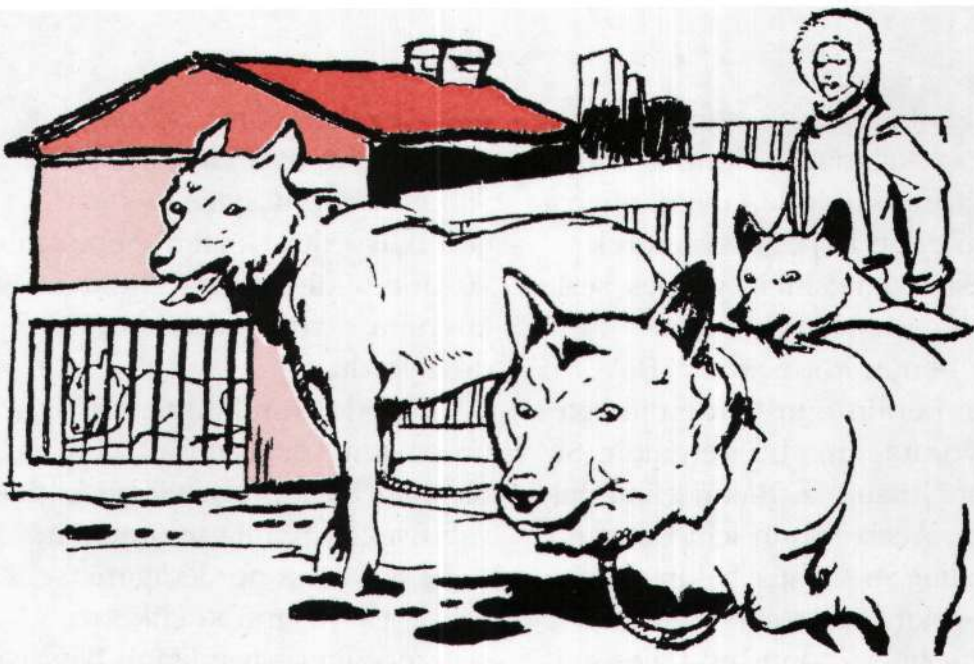
son saniyede Miki canlı bir şimşek haline geldi. Kimse onun Taao'ya dönerken yaptığı kadar hızlı bir hareket görmemişti. Dişleri havada çarpıştı. İnsanın içini ürperten bir kemik çatırtısı duyuldu ve iki hayvan birbirine sarılmış halde yere yuvarlandı. Ne Grouse Piet, ne de Durant olup bitenleri görebiliyordu; dövüşün korkunçluğu karşısında bahislerini bile unutmuşlardı. Fort-Dieu'de hiç böylesi olmamıştı.

Sesler kumpanyanın mağazalarına kadar geldi. İçerde savaş alanına doğru bakan genç bir beyaz adam duruyordu. Hırlamaları, dişlerin çarpmasını duydu ve o da dişlerini sıktı. Gözleri öfkeyle doldu. Kesik kesik soluyarak:

"Lanet olsun!" diye boğuk bir sesle bağırды.

Yumruklarını sıktı ve alana doğru indi. Meraklılar arasından kendine bir yol açıp girdiğinde her şey bitmişti: Grouse Piet'in kurt köpeği şah damarı yarılmış olarak yerde yatıyordu. Fakat Miki de hemen hemen can çekişir gibiydi.

Durant kapıyı açtıktan sonra onun boynuna bir ip geçirmişti. Hayvancağız kafesin dışında

bacakları üzerinde sallanarak, kana bulanmış, yarı yarıya körleşmiş bir halde duruyordu. Vücudu on iki yerinden yırtılmış kanıyordu ve ağzından kırmızı bir derecik akıyordu. Ona bakan genç adam gözlerine inanamayarak bir çığlık attı:

"Aman Allahım! Miki! Miki!"

Köpek, yaralardan bitkinleşmiş olan kafasına uzaklardan tanıdık gelen bu sesle irkildi. Bu ses! O bütün rüyalarında dinlediği sestti. Bir gün bulacağını bilerek hep aradığı sestti bu.

İnleyerek karnının üzerine yattı; gözlerini perdeleyen kanların arasından görmeye çalıştı. Tanıdığını bildiren bir hareketle kuyruğunu toprağa vurdu. O

zaman bütün izleyenlerin şaşkınlığı arasında Challoner onun yanında diz çöktü, kollarını boynuna doladı. Miki de yaralanmış diliyle onun ellerini, yüzünü, elbisesini yalamaya çalışıyordu.

"Miki! Miki! Miki!"

Durant'ın ağır eli Challoner'in omzuna indi. Bu, genç adam için kızgın bir demirin dokunması gibi bir etki yaptı. Şimşek gibi fırladı. Öfkesini yenmeye çalışarak:

"O benimdir!" diye bağırdı, "O benimdir, hayvan herif!"

Öç alma arzusunu önleyemeyerek yumruğunu sert bir kaya gibi Durant'ın çenesine indirdi. Durant yere yıkıldı. Challoner bir an onun üzerine

eğilmiş olarak kaldı, sonra Grouse Piet'e ve kalabalığa döndü. Ayaklarının dibinde yuvarlanmaya devam eden köpeği göstererek herkesin işitmesi için yüksek sesle bağırdı:

"Bu benim köpeğimdir. Bu yabancı herifin onu nerden aldığını bilmiyorum, ama bu benimdir. Siz de görüyorsunuz. Bakın elimi nasıl yalıyor. Acaba onun için de bunu yapar mı? Şu kulağa bakın. Ben onu bir yıl önce kaybetmişim, ama bu haliyle onu bin tanesinin arasından tanırım. Allahım, eğer bilseydim..."

22

Melezlerle Kızılderililer arasından bir yol açarak Miki'yi Durant'ın boynuna taktığı ipinden çekerek götürdü. Gidip Mac Donnell'i buldu ve olup bitenleri anlattı. Ona geçen baharda olan kazayı ve Miki ile ayı yavrusunun kayığından nasıl düşüp çağlayana kapıldıklarını anlattı. Durant ne derse desin kendisinin haklı olduğunu belirttikten sonra, Fort Dieu'deki kalışı sırasında kendisine vermiş oldukları kulübeye gitti.

Bir saat sonra Challoner oturmuş Miki'nin koca kafasını elleri arasında tutuyor, onunla

konuşuyordu. Onu yıkamış, yaralarını temizleyip sarmıştı. Şimdi Miki onu iyice görebiliyordu. Gözleri efendisinin yüzüne dikili kalmıştı. Kalın kuyruğu sevinçle döşemeyi dövüyordu.

"Miki, dostum benim, hiçbir şeyi unutmadın, değil mi? O zaman biçimsiz bacaklı zavallı bir köpek yavrusuydun, ama unutmadın, değil mi? Sana ne dediğimi, seni ve ayı yavrusunu küçük kıza götüreceğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Onun bir melek olduğunu ve ölünceye kadar seni seveceğini anlatıyordum sana. daha bunun gibi bir sürü boş söz. İyi ki söylediklerimi yapmayı başaramadım. Ben döndüğüm zaman her şey değişmişti. Kız aynı kız değildi, Miki, Tanrım! Evlenmişti ve iki çocuğu vardı. Düşünsene koca haylaz! İki çocuk. Seninle ve ayı yavrusuyla nasıl ilgilenebilirdi ki? Ya... Her şey değişmişti babalık! Yine buraya döndüm. Şimdi burada kalacağız, Miki, benimle kumpanyanın bana verdiği yeni postaya geleceksin. Bugünden başlayarak yine arkadaşlık edeceksin bana. Anlıyor musun koca serseri?"

BAY
VENERANDA
pencereden dışarı
bakıyordu.
"Afedersiniz,"
diye seslendi
yoldan geçen bir
adama,
"Afedersiniz.."

Evet siz... Size
söylüyorum!"
"Ne

istiyorsunuz?"
diye sordu
adam ve duraladı.

Ardından başını yukarı
kaldırdı.

"Siz yukarı mı
bakıyorsunuz?" diye
sordu bay Veneranda.

"Efendim?" diye
sordu adam soruyu
yanlış anladığını
düşünerek.

"Size yukarı mı
bakıyorsunuz diye
sordum?" diye tekrarladı bay
Veneranda.

"Ben mi? Yoo..." diye kekeledi
adam. Nasıl cevap vereceğini
şaşırmıştı.

"Ne demek yoo?" diye sordu bay
Veneranda. "Şu anda yaptığınıza ne
demeli? Aşağıya mı bakıyorsunuz?
Yoksa önünüze mi bakıyorsunuz?"

Yukarıya Bakan Adam Carlo Manzoni

Türkçesi:
Necdet
Neydim

"Canımın istediği yere bakarım,"
dedi bay Veneranda'nın ne yapmak
istediğini anlamayan adam.

"Şimdi yukarı bakıyorsunuz," diye
inatla direndi bay Veneranda, "Buna
itiraz edemezsiniz."

"Tamam, yukarı bakıyorum, ama
siz bana seslenmemiş olsaydınız,
yukarı bakmayacaktım," dedi sabrını
yitirmeye başlayan adam. "Allah
aşkına, ne istiyorsunuz benden?"

"Ben mi? Hiçbir şey," dedi
bay Veneranda, "Yukarıya
bakmanıza sevindim, hepsi
o kadar. Yukarıya
bakamasaydınız sizin için
hiç hoş olmazdı."

"Siz salağın tekisiniz!"
diye bağırdı
sonunda
sabrını
yitiren
adam.

"Hıh!" diye
homurdandı
bay Veneranda,
"Ne yaptım ben
bu adama? Hay
benim kadar taş
düşün başınıza."

Ve bay Veneranda
odaya girip pencereyi
sakin bir şekilde kapadı.

İsmet Kür'ü Tanıyor musunuz?

YENİ YAZARLARDAN birkaç dostuma, "İsmet Kür'ü tanıyor musunuz?" diye sorduğumda olumsuz cevap alınca doğrusu çok şaşırdım.

"Almadan vermek Allah'a mahsustur, okumadan yazmak da günümüz yazarlarına mahsus," diyen eleştirmen çok haklıymış. Bildiğim o ki, okumak çok yararlı. Ama ille de yazar olmak isteyenler çok okumalı.

İsmet Kür hayli eski bir yazar. Bütün yazarlara çokça sorulan bir soru vardır:

"Ne zaman yazmaya başladınız?"

Bu sorunun cevabını, Halide Nusret Zorlutuna'nın küçük kardeşi İsmet Kür'e yazdığı bir mektubunda buluyoruz. İsmet Kür çocukluğunda yaşadığı Vefa'daki evin balkonunda hayalinde kurduğu tiyatro sahnesinde kendi piyeslerini oynarmış. O zamanlar henüz beş altı yaşındaymış. Bugün çoğu çocuklar için yazılmış sekseni aşkın oyunu var.

İsmet Kür'ün Mavi'nin Hikayesi ve Mavi'nin Anıları'nı çocuklar severek okumuşlardı. "Mavi," İsmet Kür'ün çok akıllı köpeğinin adı. Mavi'nin öyküleri o zamanlar çok ünlüydü. Öyle ki, Pınar Kür'e (İsmet Kür'ün büyük kızı, ünlü yazar) bir Avrupa gezisinde okurlarından biri Mavi'nin öykülerine neden devam etmediğini sormuş. Pınar Kür, Mavi'nin öykülerinin annesi İsmet Kür'ün eserleri olduğunu söyleyince de okur çok şaşırmış. Yazar Pınar Kür ile heykel sanatçısı Işıl Kür'ün annesi, şair Halide Nusret Zorlutuna'nın küçük kardeşi olmak bile İsmet Kür'ün tanınmasına yeterli. Öte yandan yalnızca yığınla şiir, hikaye, oyun, roman yazmamış. İsmet Kür aynı zamanda çok iyi bir araştırmacı, incelemeci ve gazeteci.

Yazarın son yapıtı "Yarısı Roman," Yapı Kredi Yayınları'ndan çıktı. Dolu dolu yaşanan bir hayattan geriye kalanların anlatıldığı

Nuran Turan

bu kitapta yalnız yazarın değil, onunla birlikte yaşayan ünlülerin de yaşantılarından kesitler buluyoruz.

İsmet Hanım bana, "Yarısı Roman'ı okudun mu?" diye

sorduğunda, "Daha bitirmedim, ama ağlamaya başladım," demiştim. O da

bana, "Okudukça daha çok

ağlayacaksınız," demişti. Gerçekten de

öyle oldu. Gerçek hayatta, güzellikleri,

ille de güzellikleri herkesle paylaşmak

isteyen bir kişi İsmet Kür. Tatsızlıkları,

mutsuzlukları başkalarına

bulaştırmamaya özen gösteriyorsa da

romanlarındaki tutumu bambaşka.

Yazılarındaki kahramanlarıyla öylesine

bütünleşiyor ki onlarla birlikte acı

çekiyor. Yazarken yaşadıklarını

kendisi, "Duyduklarım,

hissettiklerim yanında bu

yazdıklarım ne ki?" diye

tanımlıyor. Olaylar karşısında

çok duyarlı ve cesur. Hayatının

hiçbir döneminde "Bana Ne"ci

olmamış, olamamış.

Yaşama sanatını çok iyi bilen

ve uygulayan İsmet Kür'ün bu

yanına gerçekten hayranlık

duyuyorum.

Bilim-Oyun

Fatih Erdoğan

Acar'la dondurma yiyoruz. Diyorum ki, "Ben küçükken kışın dondurma olmazdı. Biz kar helvası yerdik."

"Kar helvası mı?"

"Evet. Kar helvasını herkes yapabiliirdi. Çünkü ne un, ne yağ kullanılırdı kar helvasında. Hem pişirilmezdi de..."

"Pişirmeden helva olur mu?"

"Tabii olur. Hem düşünsene kar helvası pişirilirse kar olmaktan çıkar, su olur."

"Yani su helvası!.." diye kahkahayı basıyor Acar.

Yani espri yapmasa olmaz.

Şunun şurasında kırk yılda bir çocukluğumuzu anlatacağız.

"Kar helvası yapmak için yalnızca iki şey gerekirdi: Kar ve pekmez."

"Pekmezi bakkaldan alırız," diyor Acar. Akli hala espri yapmakta. "Kar satan bakkala ne denir?"

"Ne denir?"

"Bakkar!.."

Yerlere yatıyor.

Hiç duymamış gibi sürdürüyorum:

"Bir tabağa temiz tarafından birkaç kaşık kar koyardık. Üstüne de pekmezi şöyle bir dolaştırdık mı işte sana kar helvası. Bu helvanın tek sorunu yalnızca kışın yenebilmesiydi."

Acar dondurmasını bitirmişti.

"Meyvalı da olabilir," dedi. "Karın içine meyva suyu dökülebilir ve meyvalı kar helvası olur. Şimdi bile yapabiliriz."

Onu üzme istemiyordum ama yine de söylemek zorundaydım.

"Yapamayız."

"Neden?"

"Çünkü yenebilecek kadar temiz karı nereden bulacağız? Hava çok kirli olduğu için kar taneleri daha yere inmeden kirleniyor. İstersen şansını bir dene."

Acar şansını denedi. Az sonra asık bir suratla geldi.

"Beni ormana götür," dedi. Onu ilk fırsatta ormana götüreceğime söz verdim. Orda temiz kar bulabiliriz. Ama bir sorun daha var. Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama ben kar helvasını hiçbir zaman sevmemişim.

Konuyu dağıtmak için ona bir soru sordum.

"Söyle bakalım, içi ağzına kadar buzlu suyla dolu olan bardaktaki su, buzlar eriyince ne olur?"

"Tabii ki su taşar," dedi Acar.

"İyi düşün," dedim.

Siz de iyi düşünün ve bana yazın.

KAR ŞEKERLERİ

NURAY İNAL ÖZÇELİK

Küçüktüm.

Kardeşlerim, annem, babaannem ve ben köydeki evimizdeydik o kış... Okula bile gitmiyorduk henüz. Şimdi düşünüyorum da o zamanın kışları bana daha gerçek geliyor. Şimdi artık kar eskisi kadar güzel yağmıyor. Yaşanmıyor kışın güzelliği. Yalnızca kupkuru bir soğuk ve gökyüzünü kaplayan kar bulutları var. Eve kapanıp kalmanın bile güzelliği kalmadı artık.

Küçüktüm.

Şömine yanıyordu. Camın önünde duvardan duvara uzanan bir sedirimiz vardı. Şöminenin yanındaki köşede genellikle babaannem otururdu. Biz onun yanındaki yerlerde... Pencereden yağın karı izliyorduk. Her taraf bembeyaz olmuştu. Ağaçların bazıları üzerlerine yüklenen karların ağırlığı altında ezilmişler ve ağacın gövdesini parçalayarak kopmuşlardı. Kuşlar saçak altlarındaki kuru yerleri kendilerine yuva yapmışlar ve oralarından izliyorlardı yağın karı.

İnanılmaz bir zevkti bizim için sıcacık odadan dışarda yağın karı izlemek. Öyle yumuşak, öyle tatlı

düşüyorlardı ki gökyüzünden. Şimdi, hayal meyal hatırladığım bir coşku duyuyorduk içimizde.

Kardeşim, "Anne," dedi, "Kar da şeker gibi tatlı mıdır?"

"Hayır çocuğum, kar şeker gibi tatlı değildir."

"Ama tıpkı şeker gibi bembeyaz," dedi kardeşim.

"Evet," dedi annem, "Beyaz. Üstelik, kar da tıpkı şeker gibi sıcakta erir."

"Karı da çaya mı koyarız?" diye sordu kardeşim. "Ama o kadar çayı nasıl içeriz?"

"Kar şeker gibi tatlı değildir oğlum," dedi annem yine. "Evet, kar da şeker gibi sıcakta erir ama karı çay değil güneş eritir. Çünkü güneş de sıcaktır, tıpkı çay gibi."

Kardeşimin soruları bitmiyordu. Bu kez de, "Güneş içilir mi?" diye sordu.

Annem kardeşimin her sorusuna sabırla cevap veriyordu. Oysa bu sorular bana komik gelmeye başlamıştı. Onun, bütün bunları yeni öğrendiğini, öğrenmeye başladığını düşünebilecek kadar büyük değildim sanırım.

Annem, "Hayır evladım, güneş çay

gibi içilmez. İkisi de ısıtırlar ama farklı farklı ısıtırlar. Çay içimizi ısıtır, güneş dışımızı, tüm dünyamızı ısıtır," dedi. Kardeşimin akli dışarda lapa lapa yağan karda kalmıştı.

Babaannem, "Haydi," dedi bana. "Kardeşinle dışarı çıkın. Yağan karın altında oynayın biraz. Ama sıkı giyinin, yoksa hasta olursunuz."

Giyinip dışarı çıktık. Kar bir anda beyaza boyadı bizi. Adamakıllı yağıyordu. Kapının önünden ilerlememize olanak yoktu. Çünkü kar ikimizin de boyunu aşıyordu. Birer kürek alıp karın içinden tünel kazmaya başladık. Bembeyaz upuzun bir tünel. Kazdığımız tünelin içinde şarkılar söylüyorduk. Kar tertemizdi. Islak değildi ve içindeki çimenler hala yeşildi. Sararmamışlardı bile. Sanki ilkbahar gibiydi karın dibi.

Annem, artık eve girmemiz gerektiğini söyleyince ikimiz de çok üzüldük. Karda kazdığımız tünelin içi aydınlıktı henüz. İçinde biraz daha kalabilirdik. Ama eve girdik. Şiddetli kar yağışı sürüyordu. Akşam alacası olmuştu, ama karanlığın içinden bembeyaz karların yere indiğini görüyorduk. Tıpkı küçük yumuşacık fosforlu pamuklar gibi. Sütümüzü içip

Resim: Fatih Erdoğan

uyuduk. Yatağımız pamuk tarlaları içinde gibiydi.

Uyandığımda ilk işim pencereye koşmak oldu. Kar hala yağıyor mu diye merak ediyordum. Kar yağsın yağsın... Boyu evi bile aşsın istiyordum. Karın boyu evi aşsın, kocaman tüneller açılsın ve insanlar bu tünellerin içinden gidip gelsinler birbirlerine. Işıl ışıl, bembeyaz tüneller. Ama tünellerin içine arabalar girmesin. Arabalar girerse tünelin içi siyaha boyanır.

Kardeşim hala uyanmamıştı. Oysa o hep önce kalkardı benden. Onun yattığı odaya girdim. Hala yatıyordu. Ama uyumuyordu. Babaannem ona sıcak süt içirmeye çabalıyordu. Kardeşimin yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Annem, "Dün çok kar yemiş olmalı," dedi. "Boğazı şişmiş. Nerdeyse nefes bile alamıyor ve ateşi çok yüksek."

Bir anda bütün düşlerim silinip gitmişti. Kardeşim hastaydı. Artık kar ilgisini çekmiyordu. Hiçbir şey ilgisini çekmiyordu.

Komşular geldi. "Şiddetli ateş," dedi biri. "Hemen doktora gitmeli," dediler. Annem hazırlandı. Babaannem de kardeşimi hazırladı. Komşularla birlikte çıktılar.

Kar yağmayı kesmişti. Durgun bir hava vardı dışarda. Pencereden

onların gidişini izledik babaannemle. Öyle ağır ilerliyorlardı ki, kar neredeyse bellerine geliyordu. Birkaç kişi önden yürüyerek arkadan gelenlere yol açıyordu. Beyazlıkların içinde kardeşimin kırmızı şapkası tıpkı sıcacık bir ateş parçası gibi görünüyordu. Onu ne çok sevdiğimin farkına vardım. O iyileşene kadar kar yağmamalıydı. Yollar kapanmamalıydı. Gözlerimden yere yaşlar düştü. Babaannem, "Üzelme," dedi, "Kardeşin iyi olacak."

İki gün hiç kar yağmadı. Kardeşimin hastaneye götürüldüğü yol öylece, beyaz bir kanal gibi duruyordu. Bütün düşlerimi kardeşime vermiştim; onun yeniden normale dönmesini istediğim sağlığına.

O akşama doğru kardeşim ve annem döndüler. Kardeşim iyileşmişti. Eski sağlığına kavuşmuş değildi, ama tehlikeyi atlattı. Doktor ona bir sürü ilaç ve renkli renkli şekerler vermiş.

Sevinçten içim içime sığmıyordu. Yeniden karlı düşler görmeye başladım. Kar yeniden yağmaya başladı. Kardeşimle karın içinde küçük bir saray yaptık. Bütün beyaz düşlerimizi içine doldurduk. İkimizden başka kimsenin göremediği bir saray...

Küçüktüm. Küçücüktük...

Kuyruk İstiyorum!

Fatih Erdoğan

Evet, yanlış okumadınız. Bir kuyruğum olmasını istiyorum. Böyle bir istek size ne kadar garip gelirse gelsin. İnanın çok düşündüm ve bir kuyruğum olması gerektiğine karar verdim. Tüylü, evet. Tüylü, uzun bir kuyruk. Örneğin bir sırtlan kuyruğu gibi olabilir. Ya da kedilerin şu denge sağlamaya yarayan kuyruklarından. Bir kuyrukla neler yapabileceğinizi düşünün bir. Evet, belki iki ayağı üzerinde yürüyen yaratıklar olarak dengemizi sağlamak için bize kuyruk gerekmiyor. Biliyorsunuz, kedilerin kuyruğu kesilince dört ayak üzerine düşemiyorlarmış artık. Yani dengelerini kuyruklarıyla sağlıyorlarmış. Eh, mantıklı. Düşerken upuzun kuyruğunu kullanarak kendini yönlendirebilir. Ama keçilere ne buyrulur? Keçilerin kuyruğunun ne kadar ufak tefek olduğunu bilirsiniz. Hani bitmiş tükenmiş bir mum kadar bir şey. Oysa dengeye kedilerden bile daha fazla ihtiyacı vardır keçilerin. Bunu anlamak zor. Belki de dağda bayırda çalılara filan takılmasın diye kısacık olmalı keçilerin kuyruğu.

Bir kuyrukla neler yapılabilir?

Örneğin yağmurlu bir günde bir elinizde çantanız, öteki elinizde şemsiyeniz, öteki elinizde de... Hayır başka eliniz yok, ama kolunuzun altında da ezilmemesine çalıştığınız rulo halinde bükülmüş kartonunuz. Akşam harita çezeceksiniz. Evde kimse yok. Kapıyı anahtarınızla açacaksınız. Haydi bakalım. Eller kollar dolu. Açın kapıyı. Çanta yere bırakılır, yerler çamur, şemsiyeyi duvara dayarsınız, **vııııı!** diye kayıp yere düşer. Haydaa... Zarif minik desenli şemsiye çamur içinde. Ona uzanayım derken, kolunuzun altındaki mukavvadan **Kırışımışıkışıkırışımık!** diye bir kırışma sesi. Bakın hayat ne kadar zor... Yani kuyruksuzken...

Oysa bir kuyruğunuz olsa. **Hop!** Bütün bu eziyetlere gerek olmaksızın kuyruğunuzun ucunu cebinize kaydırıp anahtarı çekersiniz... **Şlink!** Açarsınız kapıyı girersiniz. Bir elinizle mukavvayı masanın üzerine bırakırken öteki elinizle çantanızı yerine itersiniz. Şapkanızı ve paltonuzu da kuyruğunuz hallediverir. Ne kadar kolay!

Yemek yerken... Çatalınızın ucunu

köftenin
bağrına
saplamışsınız
ve portakal
suyunu **lık lık**
lık! diye
yuvarlamaktayken,
içinizden ah şu köftenin
üzerine biraz ketçap...

Kuyruğunuz yardıma koşuyor,
yani uzanıyor. Ketçap şişesini şöyle bir
sarmalayıp köfteyi kırmızıya buluyor.

Yıkanırken ayrı bir mutluluk... "Anneeee, Sırtımı keseler misin?"
Ne ayıp! Kazık kadar olmuş, hala annesini çağırıyor yıkanırken. Al
eline, pardon kuyruğuna sabunlu süngerini, sırtının en ulaşılma
bölgelerini **foşur foşur!** sabunla.

Tabii giysilerimizin de ona göre ayarlanması gerekir o zaman.
Pantolonlarımızın arkasında kuyruğumuzun çıkacağı bir delik olmalı.
Hem günlük hayatımızda daha dikkatli olmalıyız. Otobüslerde filan
hani arasına kavgalar olur, "Ayağıma bastınız!" filan diye. Kuyruk işi
daha zor.

"Beyefendi deminden beri kuyruğumun üstündesiniz. İnanın üç
duraktır ineceğim, ama bir türlü inemiyorum yani."

"Ama siz de kuyruğunuzu biraz toplasanız
hanımefendi, yani ne o öyle bütün sahanlığı
kuyruğunuzla doldurmuşsunuz!"

"Rahatsız olduysanız taksiye binin siz de."

Burası halka ait. Tabii ki herkes gibi benim de bir kuyruğum var.

Kuyruğumu evde bırakcak halim yok ya..."

"Boşverin arkadaşlar! Öfkelenmeye değmez. Lütfen şu kuyruğumun ucundaki bileti kuyruktan kuyruğa öne aktarır mısınız? Teşekkür ederim. Önde çok kuyruk vardı da arkadan bindim."

"Kuyruklu yalan!"

"Kim dedi onu?"

"Ben dedim, ne olacak? Herkes gibi önden binin ve biletinizi kendiniz atın."

Kavga böylece büyür ya da bir yerde kesilir. Gençlerin kuyrukla ilişkileri yaşlılardan biraz farklı olur. Çocukken kısa ve tüysüz, daha sonra tüylü ve uzun, yaşlanınca da dökük ve beyazlaşmaya başlayan tüyleriyle kuyruklara her yaşta farklı yaklaşılr. Gençler için çeşitli kuyruk boyaları... Fosforlu, yaldızlı, mor, yeşil... Onları kınayan yaşlılar ve, "Hayır! Ben yaşadıkça bu kuyrukla gezemezsin. Git o boyayı iyice yıka!"

"Ama baba, bu boya yıkayınca çıkmaz. Hem bütün arkadaşlarım boyadı...."

"Sus, terbiyesiz. Bir de kurdele takaydın bari..."

"Baba kuyruklarına kurdeleyi kızlar takıyor, ben kız mıyım!"

"Sus. Yürü odana! Topla kuyruğunu çabuk."

Ağlanır biraz. Sonra anne girer

içeri. Babayı yumuşatır. Kuyruk öyle boyalı kalır.

Sinek kovalama konusunu fazla önemsemiyorum, ama arasıra çok gerekli olduğunu hepimiz bilirsiniz. Hani terlediğimizde tenimiz tuzlanır da sinekler **vzzzzzzzzzzt!** diye ikide bir alnımıza burnumuza yapışır durur. Alışveriş poşetleri elimizden sarmakta. Kafamızı sallar dururuz sinekler uçsun suratımızdan diye. Oysa bir kuyruk darbesi, atlar gibi tıpkı. Sinek konmayı başaramaz bile.

Kuyruğun yararları saymakla bitmez. Bence bir kuyruğumuz olmalı. Ama bir kuyruğum olması için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir dilekçeyle başvuracağım bir büro olmalı, Örneğin, "Kuyruk İşleri Genel Müdürlüğü" gibi bir şey.

Gidiyorsunuz ve size bir form veriyorlar: **"Kuyruk İsteme Formu."** Doldurup yeniden başvuruyorsunuz. Adı soyadı, ana adı, baba adı, doğum yeri ve yılı, uyruğu... Nesi? Uyruğu? "Bu ne?" diye soruyorum. "Yani hangi ülkenin vatandaşısın?" diyorlar. "Haaa," diyorum. Demek ki, kuyruklu olsaydık formlarda "uyruğu" bölümünden sonra bir de "kuyruğu" bölümü olacaktı. Cevap, "Bir metre yetmiş beş santim, gri üzerine siyah benekli."

Formu doldurduktan sonra ise hemen ve erken saatlerde başvurmalısınız, çünkü ben denedim, gecikerseniz bayağı kuyruk oluyor.

Mavibulut 1996

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih *Erdoğan*

Artık **Kendim** Çizebilirim Fatih *Erdoğan*

.

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? Waddell Firth

Kırçıl Horoz Ayla Çınaroğlu

Demet'in Bahçesi Ayla Çınaroğlu

Aç Tırtıl Eric Carle

Annem ve Ben Leyla Sakpınar

Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar

Babam ve Ben Leyla Sakpınar

Dedem ve Ben Leyla Sakpınar

Sevgi Kitabı Nuran Turan Attila Akdeniz

Anneme Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu

Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih *Erdoğan*

Okula Geç Kaldım Fatih *Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih *Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım Fatih *Erdoğan*

Ablam Bana Dil Çıkardı Fatih *Erdoğan*

Kuşumu Kim Kışkırladı? Fatih *Erdoğan*

Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih *Erdoğan*

.

Pufpuf Ayı Bal Peşinde A. A. Milne Shepard

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri A. A. Milne Shehard

Park Peri ve Belediye Başkanı Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bayan Tutu Modaya Uyuyor Melek Güngör Mustafa Delioğlu

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bir Işık Bin Işık Handan Derya Yıldırım Derya

.

Kanaryamın Öyküsü Ayla Çınaroğlu

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev Ayla Çınaroğlu

Serdar'ın Öyküleri Nuran Turan Fehim Hadimoğlu

Serdar'a Öyküler Nuran Turan Saadet Ceylan

Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran Turan Mehmet Koyunoğlu

Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan Saadet Ceylan

.

Küçük Prens Saint-Exupery

Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak Behiç Ak

Seni Seviyorum Coco Güngör Köknel Emine İnkaya

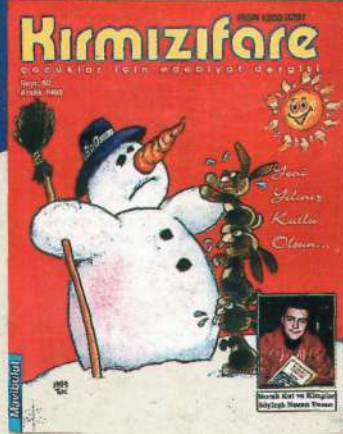
Penguen Tigi'nin Özlemi Melek Güngör Mustafa Delioğlu

Onu Seviyorum Fatih *Erdoğan* Attila Akdeniz

Sen Bir Kızılderilisin Hannes Janosch

Mavibulut Yayınları

Başarının sırrı okumaktır.

*Bizi arayın ve aman
sakın kimselere
randevu vermeyin ki
postacınız
Kirmizifare 'nizi
yetirdiğinde sizi
bulsun...*

Bütün başarılı insanların ortak bir yönü vardır: Okumak. Hangi alanda olurlarsa olsunlar, bu insanlar mutlaka işlerinin, uğraşlarının arasında bir fırsatını bulurlar ve okurlar. Onlar eğer kitap okuyacak bir altmış dakika bulamazlarsa altmış birinci dakikalarında mutlaka okurlar.

Onlar yirmi dört saat boyunca kitaba zaman ayıramazlarsa yirmi beşinci saatte, eğer bir ay boyunca hiç fırsat bulamamışlarsa 32. günde okumanın, ama mutlaka okumanın sırrını keşfetmiş olan özel insanlardır.

Abonelik ve bilgi için: (0212) 252 63 75-252 63 76 * Faks: 244 08 60